

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCLI. ad annum CCCCLXXV.

Parisiis, 1644

Epistola I. Simplicii papæ ad Zenonem Hispalensem episcopum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14887

nitentia, & Sozomenus, teste Gregorio libro sexto, epistola 195, frequenter mentiri solitus, malitiose non addiderunt, exponendum est id factum fuisse, non ad excludendam confessionem, sed publicam illam satisfactionem & consultationem presbyteri pœnitentiarii: atque hoc modo vniuersusque libertati relictum fuisse, ut confiteretur cui vellet sacerdoti iurisdictionem habenti, & iuxta illius præscriptum peracta pœnitentia ad sacra mysteria accederer. Ita Bellarminus lib. 3, de pœnitentia cap. 14. Suarez tomo quarto, disput. 17. sectione secunda, num. 30. & sequentibus. Illustrissimus cardinalis Baronius tomo primo, anno Domini 56. totam hanc historiam, quasi a Socrate Nouatiano, & Sozomeno mendace conficta sit, omnino fere reiicere videtur. Quod cum citra difficultates grauiores sustineri non possit, placet magis id quod supra dixi. Vide notas Concilii Laodiceni.

^a Regionem.] Ex septem regionibus urbis, Eruli qui ecclesiæ catholicæ non communicabant, vt pote quod Ariani essent, tres occupabant. Vnde factum est, quod Simplicius pontifex quatuor tantum regionibus pœnitentiarios, eosque hebdomadarios presbyters posuerit. Ita Romanæ ecclesiæ auctoritas atque maiestas effulgit, quantumvis occidentalis orbis Romani imperatores defecissent, barbarumque Ariani in Italia principatum obtinherent.

^b Sub huīus episcopatu.] Harum rerum enarrationem prolixiorē vide infra in notis epistolarum.

^c Cessauit episcopatus.] Hoc tempore Basiliūm præfectūm Romæ quædam præsumpsisse, enarratur infra in actione tertia Synodi.

EPISTOLA I. SIMPLICII PAPÆ

*HISPANIA
LENSIM.
AD ZENONEM * SPALENSEM EPISCOPVM;
De commissa illi vice apostolicae sedis in omnibus Hispaniarum ecclesiis. Hispalensem episcopum virum optimum sedis apostolicae vicarium constituit.

Dilectissimo fratri Zenoni Simplicius.

PLVRIM ORVM relatu comperimus, dilectionem tuam feruore Spiritus sancti ita te ecclesiæ gubernatorem existere, vt naufragii detimenta, Deo auctore, non sentiat. Talibus idcirco gloriantes indicis, congruum duximus, vicaria sedis nostræ te auctoritate fulciri, cuius vigore munitus, apostolicae institutionis decreta, vel sanctorum terminos patrum, nullo modo transcendit permittas: quoniam digna honoris remuneratione cumulandus est, per quem in his regionibus diuinus cre-

Cur qua-
tuor tan-
cū pœnitentia-
rii consti-
tuī.

scere innotuit cultus. Deus te in columem custodiat, frater carissime.

NOTA.

** Epistola.]* Hæc epistola magnum & vigilantissimum Simplicii papæ studium ostendit, quod sub gladio Erulorum existens, non prætermiserit sollicitudinem externarum ecclesiarum, quæ longius posita, sub Gothica seruitute gemebant. Obseruandum, quod sicut hoc loco Zenone Hispalensem ecclesiarum Hispanicarum vicarium constituit, ita alibi Acacio Constantinopolitano in orientalibus ecclesiis moderandis vices suas delegauerit. Idque factum ideo, ut is cui totius ecclesiæ cura a Deo commissa fuit, nulla in re officio suo defuisse videretur. Vide quæ diximus supra in notis Canonis vigesimi Concilii Sardicensis.

EPISTOLA II.

SIMPLICII PAPÆ

AD IOANNEM RAVENNATEM EPISCOPVM.

Reprehendit Ioannem, quod Gregorium adhibita vi episcopum ordinasset; cui vt Mutinensem ecclesiam, nullam causam cum Ioanne habiturus, gubernet, præcipit.

Simplicius episcopus Ioanni episcopo Ravennati.

Si quis esset intuitus ecclesiasticæ disciplinæ, vel si quid apud te sacerdotalis modestiæ teneretur, nunquam plec[t]ibiles perpetrarentur excessus: a quibus si nullo te paternarum regularum poteras continere præcepto, saltem sanctæ memoriae prædecessoris tui fueras reuocandus exemplo. Qui cum minus delinquisset faciendo presbyterum inuitum, senserat tamen dignum pro tali usurpatione iudicium. Vbi ista didicisti, quæ in fratrem & coepiscopum nostrum Gregorium non electione, sed inuidia perpetrasti, quem inexcusabili violentia pertrahi ad te passus es, atque vexari, ut ei honorem tantum non per animi tranquillitatem, sed per amentiam (sicut dicendum est) irrogares? Neque enim talia potuissent fieri sa[n]itate consilii. Nolumus exaggerare quod gestum est, ne cogamur iudicare quod dignum est. Nam priuilegium meretur amittere, qui permisso sibi abutitur potestate. Sed vna nos ratio facit esse sententiæ mollioris, quam maluimus te, fratre & coepiscopo nostro Proiecto referen-

te,

11. q. 3. Pri-
uilegium
omnino.
Et est ver-
bum Grego-
rii in regi-
stro.